

"Ολοι'σ'τὸν Σπύρο τρέχετε
 κι' ὅλους αὐτὸς τοὺς δέχεται,
 κι' ἐκείνον ὅστις ἔρχεται γυρεύοντας νερό,
 κι' ἐκείνον ὅστις ἔρχεται γυρεύοντας χορὸ.

Κι' ἐκείνον ὅστις ἔρχεται γὰρ νὰ τὸν βοηθήσῃ
 μὲ τὸν καλὸ τοῦ τρόπου,
 κι' ἐκείνον ὅστις ἔρχεται μόνο γὰρ νὰ καθίσῃ
 καὶ γὰρ νὰ πῆσῃ τὸ τόπο.

Καὶ τὸν πρῶτο τὸν φιλεῖ,
 καί'σ'τὸν δεύτερο' μιλεῖ,
 καί'σ'τὸν τρίτο χεῖρ δίνει,
 καὶ τὸν πέμπτο δὲν ἀφίνει.

"Ἐχεις κούτελο καὶ μούρη,
 τρέχα πάλι' στοῦ Μερκούρη
 καὶ μὴ χάσῃς, βρέχαιρό.

Τρέχα τρέχα, χασομίρη,
 νὰ τοῦ σφίξῃς καθὲς χεῖρ,
 καὶ δεξί κι' ἄριστερό.

Μερκούραρος, Μερκούραρος σκούρ' ἕκατὸ φορὰς,
 Μερκούραρος, Μερκούραρος, καὶ ρίξῃς μιὰ ρουκέτα,
 Μερκούραρος φωνάζουσε καὶ λαχαναγοραῖς,
 Μερκούραρος ἀντιλαλοῦν πλατείας σὰν παρκέτα,
 Μερκούραρος ἀντιλαλοῦν σὲ καθενὸς αὐτὴ
 καὶ τῆς ἀσφαλτοστρώσεως οἱ δρόμ' οἱ ζιλευτοί.

Σπύρορος κι' ἡ συνοικίαις ἀντηχοῦν τῶν Ἀθηναίων
 καὶ τοῦ Σπύρου τὴν εἰκόνα στυγαίνουσαν μὲ μυρτιάς...
 μὲ τὸν Σπύρο, καθὼς ξέρις, εἶδα φῶς ἀληθινὸν
 καὶ δὲν βλέπου ὅπως πρῶτα φαναριῶν κολοσώτιας.

Σπύραρος φωνάζει κι' ὅλους
 ὁ τῶν Ἀθηναίων Δῆμος
 καθρὸς καὶ φωτοβόλος,
 καὶ προκόπτων εὐδοκίμως.

Φώναζε καὶ σὺ μαζί μου
 γὰρ τὸν Σπύρορο τοῦ Δήμου,
 κι' ἐγὼ πάλι, μωρὸ μπίρο,
 θὰ λυσάσῃς μὲ τὸν Σπύρο.

Κι' ὅταν κάποιος, Περικλέτο,
 μοῦ φωνάζῃ Πύρρορος,
 ἕνα σίγμα' μπρὸς προσθέτω
 καὶ φωνάζω Σπύραρος.

Π. — Νὰ λοιπὸν δῆθ' τρεῖς' στὴ μούρη
 κι' ἔλα πᾶμε' στοῦ Μερκούρη.

Κι' ὁ Φασουλῆς μετ' ἄλλων στὴν φρίκην τῶν Τρικκαίων.

Σὰν ἔμαθα κι' ὁ Βασιλεῖς πῶς ἔφασ' ἰδῶ πέρα
 τότε κι' ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων ἀφῆλα τὸν ἀέρα
 κι' ἄμεσως γὰρ τὰ Τρικάκα τὸ φῶσμά μου' ἦρα
 μέσα σ' αὐτὸν τὸν χαλασμὸ νὰ κἀνω τὸν σωτήρα.

Λόγους δὲν ἐπιδέχεται τέτοια καταστροφῆ,
 σὰς λείπει στέγη, σκέπασμα, καὶ πρὸ παντὸς τροφῆ.
 Ὡ τοῦ Ἀθηναίου ποταμοῦ δυστυχημένα θύματα,
 ὅπου σὰς ἀπέλιθωσαν ἀνέλπιστα παθήματα,
 κατακλυσεμὸς παρέσυρε κακομοιριαῖς καὶ πλοῦτη
 κι' ἐστείρεψαν τὰ μάτια σας μὲ τὴν πλημμύρα τούτη,
 καὶ τώρα δάκρυ δὲν' ἔχει κανένας σας νὰ βγάλῃ...
 στεῖρεῖται καὶ τὰ δάκρυα νεροποτῆ μεγάλη.

Κι' ἕνας πτωχὸς Καθηγητῆς ἐν μέσῃ καταγιγῆδι
 γραπτῶς πρὸς Στεφανόπουλον τοιοῦτος λόγους ἔγραψε:
 δέον εἶπεῖν καὶ πρὸς ἡμᾶς τί ποιήσῃν ἴδῃ,
 ὅτε τὸ πᾶν συντέτριπται, πέπτωκε, πεπλημύρηκε.
 Κι' ὁ τῆς Παιδείας ἀπαντᾷ ξερὰ μ' ὄλιγας φράσεις:
 ἐκ τῶν ἐνότων κάμετε προχείρους ἐξετάσεις.

Ἴτε λοιπὸν Καθηγηταὶ καὶ μαθηταὶ καὶ νήπια
 σὲ λίκναις, σὲ χαλάσματα, καὶ σὲ σπητῶν ἐρείπια,
 κι' ἀρχίσετε νὰ κλίνετε τὸ ρῆμα τὸ πεινῶ,
 τ' ἄδύρομαι καὶ τ' ἄλλομαι καὶ τὸ παραφρονῶ.

Ποῦ γὰρ τὸν χαμὸ σας καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
 μὰ τί μπορῶ νὰ κἀνω;
 Θέλω γὰρ σὰς νὰ τρέξῃ βοηθημάτων βρῦσις,
 ἀλλ' ἔτυχε μὲ τᾶλλα κι' ἡ τῆς Αἰγύπτου κρίσις.

Κι' ἂν θέλῃ βοηθείας
 ὁ τόπος σας ὁ τάλαις,
 μὰ μὲ τὰς συμπαθείας
 παρακαλῶ τὰς ἑλλας
 δεχθῆτε καὶ ἴδικά μου προχέρις νὰ περάσετε
 κι' εἰζῆου κι' ἀναλόγως κι' αὐταῖς νὰ τῆς μοιράσετε.

Ναὶ μὲν δὲ τῆς συμπαθείας δὲν λημονοῦνται πειναις,
 ἀλλ' ὁμως παρὰ τίποτα πολὺ καλαῖς κι' ἐκείναις.
 Καὶ μέσα' σ' τοῖς κατακλυσμοῦ τὴν μαοῦρη τρικυμία,
 ποῦ τόσοσ κόσμος ἀστεγὸς ἀγρίως ἀλαλάζει,
 μὴ λημονοῦντε, δύστηνοι, μεγάλη παροίμια
 πῶς μέσα' σ' τὴν ἀναβροχὰ καλὸ καὶ τὸ χαλάει.

Καὶ τώρα ποῦ τὸν χαλασμὸ κι' ἀπὸ κοντὰ τὸν εἶδα,
 γυρίζω στὴν πρωτεύουσα, τοῦ ἴνους τὴν αἰγίδα,
 νὰ στείλω κι' ἄλλους μὲ θερμῶν συμπαθειῶν φορτώματα
 νὰ 'δοῦν κι' ἐκείνοι συμπαθῶς τυμπανιαῖα πτώματα.
 Ἄνχωρῶ, κι' ἂν ἔξαφνα συμβῆ πλημμύρα κι' ἄλλη
 ἄμεσως νὰ μοῦ γράψετε γὰρ νὰ σὰς ἔλθω πάλι.

Καὶ καμπόσις σοικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τοῦ Χρήστου Μαλανδρίνου τῆς Παιδιατρικῆς
 ἐλάβομεν τὸν λόγον τὸν πρῶτον κι' ἐνκαρτίριον,
 μεστὸν εἰδημοσύνης ἐπιστημονικῆς
 γὰρ τῶν παιδιῶν τὴν θρέψιν, τὸ ζήτημα τὸ κύριον.

Τῆς Λόττνερ τοῦ κονσέρτο περιφημοῦ καὶ πάλι
 μὲ τὴν δημιουργία τοῦ Χάουδν τὴν μεγάλην,
 κι' ὅλο χειροκροτήσις κι' ὅλο θαυμαστικὰ
 μ' ἐκείνῃ τὸ τραγοῖδι τῆς θαυμαστῆς Φωκῆ.

Φραγκίσκος Κανελλόπουλος, ἐμποροράπτης πρώτης,
 πρὸς τοῦτον σπεύδει τοῦ συμμοῦ καθένος θιασώτης
 νὰ κόψῃ γρήγορα ἕνα
 τὰ νέα καλοκαιρινὰ,
 κι' ἐκείθεν νὰβῆρ λιγερός ὡς ἀν κυπαρισσάκιον...
 ὁδὸς Σταδίου, κἀτωθεν εἰς τὸ γνωστὸν Ἀρσάκειον